

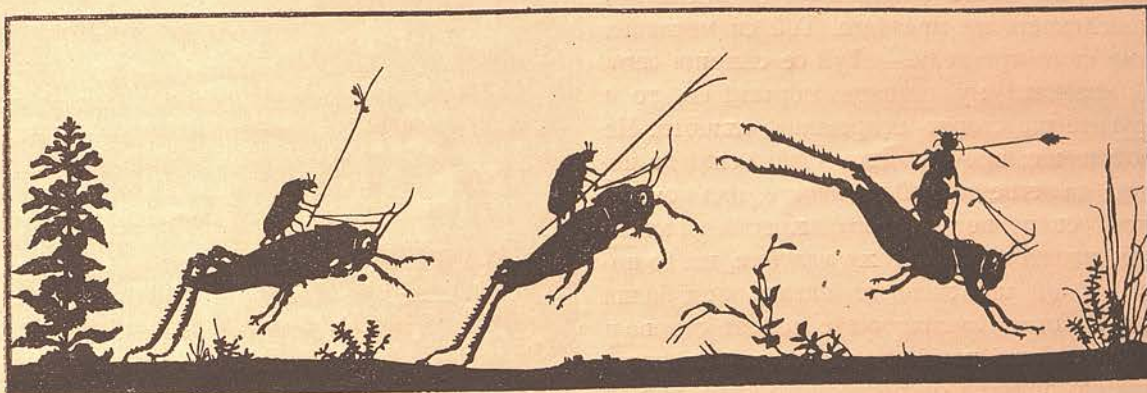
* * *

Ето пак голяма тълпа спартанци очекваха пред Спарта една процесия от кжм Тегея. Когато процесията приближи, народжт я посрещна и поздрави с възторжени викове. Една волска кола с един грамаден камен ковчег, който цял бе покрит с клоне от маслиново дърво, се движеше бавно, водена от Лихаса, кжм града. Свещенно-служителите излязоха напред, пеейки и молитвувайки. Пжлночислен бе излязъл и градския сжвет и благопожелаваше изгнанника, хвалеше мъдростта му, отечестволубието му, успеха му. По-заможните му донесоха подаржци. И из един пжт стана

той най-видния човек в Спарта, както по-рано, и получи благоволенieto на своите сжграждани, толкова повече, че те не много време след това победиха тегейците и ги направиха свои даноплатци. Тжй стана той джржавния ковач на Спарта, защото от туй време тя стана велика и страшна.

Щастието и почестите на сжотечествениците му, обаче, не го правеха сигурен, не го възгордяха. Той бе достатъчно мъдър, за да не забравя, че нишо не е тжй променливо както народното благоволение и априлското време.

От немски Г. П.

ОТМЖЩЕНИЕТО НА ЩУРЕЦА

Разказ от Фернад Бейсне

Мравката бе изпждила щуреца.

Грубо бе затворила тя портата си, турила бе резетата, и, докато тя бе заета да брои житните зржнца, сжбрани мъдро за зимнина, бедния малжк певец стоеше там пред заключената порта сжс сжлзи на очи и натжжено сжрдце. Духайки в малките си сини лапички, защото му беше студено, той повтаряше несжзнателно последните думи на мравката:

„Ти си пял и свирил през цялото лято.

Е добре, запретни се сега, та поиграй“.

И сняг бе почнало да вали; вятжра духаше през сухите клоне, по които не бе останало нито един пожжлтял листец. Тук-таме все се виждаха още праздни гнезда. Лестовичките бяха си отишли там, през моретата, да тжрсят цветя и слжнце. И щурецжт си спомни сега, че те бяха му предложили да го отведат и него, и не малко време те бежа му говорили

за тия непознати страни, кждето джрветата сж вечно зелени и небето пжстояно сино. Но неговите крилца бежа много слаби; никога той не би могжл да отиде тжй надалече. И сетне, нему би му било много тежко да остави тая мила страна, в която той бе живял през цялото туй лято толкова весело и бе пял толкова радостно. Пжк и от какво има да се бои? Той винаги би намерил едно кжтче, за да подслони глава и там да чака бждешата пролет. Той имаше толкова приятели, и захващаше толкова малко място! Но ето че мравката, негова сжседка, го натири зад портата, без да я е грижа, какво може да стане с него и безж да си спомни за миналото, когато, както други, и тя ржкопляскаше на песните му. И даже тя се подиграваше сега с него.

Вярно е, че той бе пял цялото лято, когато другите работеха; но пжк тяхната работа